

ogsaa været Genstand for Overvejelse. Jeg har imidlertid haft store Betænkeligheder ved at fremsætte dette Forslag; om det ærede Medlem vil forelægge et Forslag ved sit private Initiativ, faar jo blive hans Sag, det agter jeg ikke at hindre ham i.

Bjerre: Den højtærede Kultusminister sagde forleden Dag, at han var meget forbavset over at høre, at en Lærer var bleven konfirmeret om igen, og at han ikke vidste, hvorvidt det er rigtigt. Jeg kan oplyse den højtærede Minister om, at det virkelig har været Tilfældet med en Lærer i Ulfborg i Ringkøbing Amt. Det gik naturligvis ikke til paa den Maade, at den vedkommende Lærer maatte staa frem paa Kirkegulvet, men han blev kaldt hen til vedkommende Præst i Vidners Overværelse, spurgt, om han bekendte sin Daabspagt og fik de øvrige Spørgsmaal forelagte, som forelægges ved Konfirmationen. Dermed blev det saa erklæret, at vedkommende Lærer nu var konfirmeret. Han var tidligere bleven konfirmeret af Pastor Lund paa Mors. Jeg beklager, at den danske Statskirke holder paa den Slags Snurrepibierier, at den ikke vil anerkende de kirkelige Handlinger, som udføres af en saadan Præst, der virkelig er en saa god kristen Præst som nogen. Det er dette, om hvilket jeg siger, at det bidrager til, at Statskirken bliver et og Religionen et andet i Danmark. Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Kultusminister gerne vil gøre det saa godt, som man kan, og være saa elskværdig som muligt, men den Maade at optræde paa er forkert, den skader Statskirkens Anseelse og Religionen. Jeg vil derfor meget henstille, at vi lade alle disse Snurrepibierier fare og blot tage Sigte paa selve det at imødekomme Beboernes kristelige Trang.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Ja, jeg havde god Grund til at være uvidende om, hvad det ærede Medlem sigtede til, eftersom det ikke er sket, medens jeg har været Minister; det skete i Aaret 1896. Men nu har jeg undersøgt Sagen, og Forholdet er det, at en Mand, som var konfirmeret i Frikirken, der stod uden for Folkekirken, ønskede at være Lærer i Folkekirken. Han skulde altsaa indlemmes i Folkekirken. Saa ordnede man det paa en Maade, som forekom mig lempelig nok, nemlig saaledes, at han kom til Sognepræsten, og at han over for Sognepræsten erklærede,

at han hørte til den lutherske Folkekirke og holdt fast ved sin Trosbekendelse. Jeg tror ikke, man derom kan bruge det Udtryk, at det er at konfirmere en Mand om igen; thi saa maa jo enhver tro, at Sammenhængen er den, at Skolelæreren maatte underkaste sig den offentlige Konfirmation.

Ordføreren (J. C. Christensen): Det er angaaende det sidst omtalte Forhold, jeg vil gøre en Bemærkning. Jeg tror ogsaa, at det er en mærkelig Betragtning, der her er gjort gældende fra Folkekirkens Side over for Frikirken, og jeg tror, at den højtærede Minister vilde gøre sig meget fortjent af Folkekirken, om han fik dette Forhold lidt bedre ordnet. Det er jo i Virkeligheden nu saaledes — for at nævne et Eksempel — at en Mand, som tilhører Folkekirken, saa vidt jeg ved, kommer ud af Folkekirken, naar han gaar til Alters i en Frimenighed, og det kan medfører, at han kan blive fri for at betale Bidrag til Kirkens Opvarmning; det er en underlig Façon at have sin Lovgivning ordnet paa. Et andet Forhold er det, at hvis en Skolelærer gaar til Alters i en Frimenighed, vil han dermed være ude af Folkekirken, og saa kan han ikke beholde sin Embedsstilling. Naar nu Frimenighederne staa i et saa venligt Forhold til Folkekirken, som de gøre — Trosbekendelsen er jo den samme, og der er ingen Uoverensstemmelse i Lære og Ritus — saa synes jeg, det var bedst, om Kultusministeren tog sig af denne Sag og ordnede den paa en, om jeg saa maa sige, mere fornuftig Maade, end den nu er ordnet.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Maa jeg dertil svare, at mit Forhold til Frikirken her i Landet er dette, at jeg har gjort, hvad der stod i min Magt for at formaa Frikirken til at blive Valgmenighedskirker, og det er i det mindste lykkedes mig for 2 — tror jeg, det er — og fra min Side skal der intet være i Vejen for at gøre, hvad jeg kan for at forøge dette Antal. Naar vi have den Ordning, som vi have her i Landet med Valgmenighedskirker, er det ganske ejendommeligt, at der er Kirkesamfund, som ville stille sig paa den særlige Maade, at de ville træde ud af Folkekirken for at blive Frimenigheder. Man maa dog huske, at det er dem selv, som træde ud, og det er da saa rimeligt, at der saa ogsaa maa være Regler for, hvorledes de skulle træde ind igen.